

III.

Какъ естава Поморавия еръбека.

Още Сърбия не сключила миръ, слѣдъ нещастната за нея война прѣзъ 1876 год., подета съ надежда за широко възстание въ България¹⁾, тя замисля, съ огледъ на своето териториялно разширение къмъ юго-изтокъ, да използва една евентуална война на Русия съ турската империя. За тази цѣль сръбското правителство изпраща въ Петроградъ Йованъ Мариновичъ, комуто дава особни пълномощия да прѣговаря съ руското правителство за условията, при които Сърбия би могла да вземе участие, щомъ такава една война се наложи на Русия. Едноврѣменно той заниса и особенъ мемоаръ отъ името на своето правителство, въ който се излага политическото и финансово положение на сръбското кралство, както и твърдѣнието, че сръбскиятъ духъ ще възкрѣсне отново, щомъ царското знаме се развѣе на полуострова²⁾.

Упжтванията, които сръбското правителство изпраща Мариновичу на 16 ноември, когато той е билъ вече въ Петроградъ, сж формулирани въ слѣднитѣ три точки: 1) Русия своеврѣменно да укаже помощъ на Сърбия, за да може тя да се приготви за война; 2) да извѣсти, въ кои прѣдѣли може да се надѣва Сърбия на териториялно разширение и 3) да се взематъ веднага мѣрки срѣщу възможността да бжде заетъ отъ Турция краинския сръбски окръгъ, та да се прѣкжснатъ врѣзкитѣ между Сърбия и Русия. По втория въпросъ, който ни интересува въ дадения случай, Мариновичъ отговаря, че не може да бжде рѣшенъ, защото нито е опрѣдѣлена войната, нито пъкъ се знаятъ още нейнитѣ задачи; съмнѣва се, обаче, че могатъ да бждатъ изпълнени сръбскитѣ желания³⁾. Шестъ деня по-късно (22 юни) той

¹⁾ Н. Р. Овсяный, Блжвйй Востокъ и славянство, 1913 г., стр. 165.

²⁾ Јов. Ристић, Дипломатска историја Србије и пр., кн. II, 1898, стр. 3—10.

³⁾ Тамъ, стр. 13.